

Ne, začátek **Mohelnického Folkfestu** jsem nestihl; to se v pracovní den na ucpaných silnicích při přesunu z Prahy prostě nedá. Přišel jsem tak o surrealistický zážitek:

Spolektiv

(jako první účinkující) hrál (zřejmě spolu s dalšími)

Vlajku

. Prý zcela tradičně, no ale stejně – není to zábavný moment?

Přišel jsem bohužel i o set **Spolektivu** a taky **Hop tropu**. Třetí kapelu už jsem zastihl k své značné radosti aspoň částečně:

Happ

y to Meet

. Pokud jste je neslyšeli tak dlouho jako já, tak vězte, že jich je teď na pódiu osm, hrají opulentnější a hlasitější muziku než kdysi, keltské prvky už jsou jen takové koření, které míchají s prvky dalšími – třeba i psychedelickými, jsou energičtí, až jde strach (hráč na didjeridoo vypadal, že chce v rauši rozmlátit svůj nástroj) a všechny skladby, co jsem slyšel (třeba *Haifara*

) byly nesmírně dlouhé. Přes právě napsané hraje kapela soustředěně a současně s obrovskou radostí. Skvělé! Další bod se jmenoval

Petr Bende & Madalen

, na což jsem hleděl do programu trochu podezřívavě. Ve skutečnosti začali Madalen, písničky starší i novější (třeba i

Namaluj mi

, kterou jim dávno, pradávno věnovala Pavlína Jíšová), jejich dámský trojhlas byl zážitek jako vždy a s kytarou spoustu parády udělal jejich občasný host Vít Štaigl. Petr Bende si s nimi přišel zazpívat erbovní píseň

Madalen

, čímž prolínací moment skončil a pořádající kapela opustila pódium, které nadále patřilo samotnému zpěvákovi.

Ten kromě kytary používal i looper a elektrické bicí a já jsem víc než jeho písně obdivoval, jak s tím vším zachází, aby se neopakoval – a taky jak umí navazovat kontakt s publikem. Poměrně brzy jsem ale Petra Bendeho opustil a šel jsem se podívat na druhou scénu, kde zrovna hrála **Bonsai č. 3**

. Rozhodně jsem nelitoval, protože jsem zastihl kapelu s hostující violoncellistkou v dobré formě a při jednom z jejich nejvydařenějších setů. Pominu-li, že jsem krátce ochutnal i produkci kapel

FT Prim

a

Barbeque

, čekal mě v páteční večer ještě poslední prima zážitek na hlavní scéně, a to

Poslední šance Míry Ošance

. Tedy kromě Míry také Pavel Lipták, Martin Kalenda, Lenka Bláhová a jejich písničky – jak libereckých autorů (zejména Pavla Havlíka), tak již legendární práce s repertoárem Peter, Paul & Mary a zejména CSN&Y, které – kupodivu i přes účast zpěvačky – také nejvíc připomínají. Čtyřhlas byl špičkový, všichni tři kytaristi hráli zajímavě, jednotlivé hlasy byly krásné... a Mírovi jsem po koncertě musel jít říct, že je úžasné, jak skvěle a v jakých výškách stále zpívá, roky – neroky. Tak to říkám i vám.

Sobotní dopoledne (Mohelnický Folk Fest začíná v sobotu v přijatelných 10:00) jsem zahájil na již zmíněném „vedlejší“ pódiu, čili MORAVA-stage, které se stejně jako loni nacházelo v útrobách autocampu Morava v sousedství Městských sadů. Do 16 hodin tam běžel Open program, což ovšem neznamenalo, že si zahraje ten, kdo jde kolem. Patrně by se věc dala popsat tak, že se jednalo o kapely, které by se festivalová dramaturgie obávala pozvat na hlavní scénu; z mého pohledu to mohli být nováčci nebo prostě kapely, které jsem nikdy neslyšel, i takové, které znám už roky, popř. desetiletí. Do této škatulky patří **Hluboké nedorozumění** a **Faux pas Fonet**

: obě kapely shodou okolností podaly snad nejlepší výkon, jaký jsem kdy od nich zažil, první z nich bez zpěvačky, druhá s náhradním basistou. Fakt! Z kapel pro mě nových rád zmíním hned první ranní položku – pánské trio

Alfasrnc

, které bych charakterizoval jako jakési soudobé Chudinky; řadou momentů ve své produkci mě potěšili.

Dámské trio **Dou Naboso**, které Open program uzavíralo, provázelo velké očekávání. Musím říct, že charisma jim rozhodně nechybí, zato jim chybí autorský repertoár, z čehož vyplývá lehce bezradná dramaturgie. Program na MORAVA stage nesl nadále jméno Blue & Green nášup a bohužel jsem z něj pochytal už jen útržky vystoupení

Zenkl & Kozák
a **Svaťa**

Bandu

Kotas Bandu

, tedy kapel rozhodně spíše modrých a hlavně špičkových. Program na této scéně uváděli Jana Gieselová, René Matlášek a Kristýna Rozsivalová a přes některé mírné rozpaky (které by jinde

možná působily nepříjemně, ale vedlejší scéně šly vlastně docela k pleti...) bylo moderování na MORAVA stage o několik tříd lepší než loni.

Co se mezitím dělo na hlavní scéně (Folk Fest-stage)? Například tu proběhla soutěž mladých kapel. Na rozdíl od loňského ročníku už to nebylo rozpačité „něco“, ale regulérní soutěž se šesti soutěžícími (písničkářky, duo, kapely) a řadou cen, strukturou připomínající soutěž Mohelnického dostavníku. Na rozdíl od této soutěže se ale zjevně nemohl přihlásit kdokoli, ale jen „mladé kapely“ (a jednotlivci a dua...). Což je samo o sobě asi dobrý nápad, jenom se mi nepodařilo nikde zjistit, jaké jsou tedy mantinely a pravidla této soutěže. (Já vím, mohl jsem se zeptat Honzy Štaigla nebo někoho z jeho týmu, ale kdybyste věděli, jak ten Mohelnický Folk Fest rychle uteče...) Další rozdíl je v tom, že soutěž netvoří ucelený blok, ale soutěžící vystupují mezi dalšími hudebními položkami od rána až do půl osmé večer; myslím, že tato změna byla celkem chválena. V každém případě je skvělé, že se organizátoři rozhodli soutěž zachovat; není zas až tolik soutěží na dobrých folkových festivalech a díky za to. A jak to tedy dopadlo?

Všechny udělené ceny si můžete dohledat na webu www.folk-fest.cz, nicméně ty nejdůležitější dvě – cenu poroty (Pavel Aligátor Nenkovský, Radim Zenkl, Josef Sandy Nosek, Pavel Rada) i cenu diváků plus ještě cenu Českého rozhlasu Olomouc získali kuřimští folkaři **Zkusmeto**. Vzhledem k jednomyslnosti poroty i tomu, co jsem slyšel na Portě a letmo zaslechl v Mohelnici, jsou tyto ceny zcela jistě v dobrých rukou. Podle dalších mnou slyšených soutěžních vystoupení mohu ještě prohlásit, že folkgrassová

Blue night

hraje taky dobře a že dobře hrál konec konců i dost tvrdě rockový

Ornament

; horší už to bylo s jejich zpěvem. Soutěž, stejně jako další dění na Folk Fest-stage, uváděli Josef Mlok Grim, Míra Ošanec a Věra Štaiglová.

Všechny další položky, které jsem na hlavní scéně slyšel, lze zařadit mezi užší žánrovou špičku, což není sice úplně samonosné, ale přece jen to říká o festivalu a jeho dramaturgii hodně. **Devítka** působila (viděno prizmatem vlastního pódiového uvádění) trochu nervózně, ale

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 05 Říjen 2021 20:16

hrála skvěle a vybraný set písní mě velmi potěšil.

baskytaristou Janem Šavlem se zjevně cítil v Mohelnici jako doma a byl recipročně přijat mohelnickým publikem víc než vřele.

Pavčina Jíšová

přijela zahrát a zazpívat písničky z nejrůznějších období svého muzikantského života tentokrát pouze s Šany. Šany je nesmírně šikovná doprovodka a hlavně: Pavčin hlas by pro mě byl špičkovým zážitkem, i kdyby stála na jevišti sama s rukama v kapsách, ale stejně si myslím, že by si zasloužila dobrou kapelu.

Jarret

jsem – nevím proč – dost dlouho neslyšel a uznávám, že to se určitě spolupodepisuje na mém následujícím tvrzení:

nádhera, samé silné písně, skvěle zahrané a zazpívané, pro mě asi vrchol festivalu. Při následujícím setu **Roberta Křesťana & Druhé trávy** (které jsem slyšel čtrnáct dní předtím v Telči) jsem naopak trochu přebíhal a byl tím pádem ne zcela soustředěný... a stejně se mohu postavit za to, že jejich výkon byl bez kazů; chválit tuto kapelu včetně protagonisty je pak, doufám, zbytečné.

Marien & Víta

Troníček

jsou na pódiu

v Mohelnici jako doma, jejich volba jako šlusující kapely byla chytrá a jejich výkon triumfální. A zatímco první ročník Mohelnického Folk Festu ukončila průtrž mračen, tentokrát jsme se dozvěděli, jak by měl vypadat „řízený“ závěr: po posledním z marieních předavků se k Víťovi a jeho lidem připojili další blízko pódia dlící muzikanti a zahráli

Ráno bylo stejný

a

Rosu na kolejích

. (Nebo ještě něco? Zatracená paměť...) A bylo.

V neděli se už na rozdíl od Dostavníku v Mohelnici nehraje, čímž se festival „opticky“ o dost zkrátil, přestože fakticky šlo o čtyři nedělní kapely. Na krásně vyvedeném programu Folk Festu ve formě vějíře, který dostal každý divák, jsme si mohli ovšem přečíst i nedělní program – „Hudební poděkování sadům, 10:00 Vítání slunce s muzikoterapeuty Soňou a Milanem Vidličkovými – MORAVA stage“. Já jsem se po areálu motal ještě dlouho po desáté a dojatě se loučil s každým (známým), koho jsem potkal, ale ničeho na vedlejší scéně jsem si nevšiml. No, přehlédnout jsem to mohl, ale prostě vám o eventuálním Hudebním poděkování nic nepovím.

Mohelnický Folk Fest: 2. ročník nic nepoztrácel, naopak

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Úterý, 05 Říjen 2021 20:16

Spíš vypíchnu známý fakt, že se na mnoha místech areálu festivalu, obě noci, často až do rána neúnavně jamuje. V této míře to patrně neexistuje na žádném jiném českém folkovém festivalu. Takže žádné „a bylo“ - s posledními tóny muzikantského orchestru vlastně Mohelnický Folk Fest nekončil...

Loni se rozhodovalo o setrvání zásadního festivalu v Mohelnici, takže moje loňská reportáž přímo přetékala nadšením. To si těžko znovu naordinovat – poprvé je prostě vždycky jenom jednou. Ale jak se (asi po právu) říká, že kapelu dělá druhá deska, tak taky festival možná dělá druhý ročník. V tom případě pořadatelé, tedy kapela Madalen a Honza Štaigl zvláště, všechny cennosti z ročníku prvního uchovali, nepoztráceli nic. Navíc vykutali čtvrtěční koncert na hradě Bouzov (jak za dostavnických časů), stabilizovali soutěž pro mladé kapely a svým výkonem minimálně zdvojnásobili počet diváků (který byl loni omezen covidovou legislativou, jasně, ale co kdyby už letos nepřijeli?). Možná, že jsem byl loni nadšenější, ale mé velké díky za skvělý festival patří organizátorům i tentokrát. *Mohelnický Folk Fest, 26. – 28. září 2020, Mohelnice, Městské sady a autokemp Morava a Bouzov, nádvoří hradu*